

Arrest

nr. 70 246 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 14 maart 2011 legt de verzoekende partij samen met haar partner W.V.D., van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476 van het burgerlijk wetboek af.

Op 15 maart 2011 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner in een duurzame relatie met W.V.D.

Op 1 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de partijen werd deze beslissing ter kennis gebracht op 8 augustus 2011. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 15.03.2011 door B., Q.A. (...), geboren te (...), op (...) en van Kameroense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

-Een verklaring op eer van de partner van betrokkene: deze verklaring op eer kan niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

-Een factuur van telenet dd 15.09.2010: aangezien op deze factuur geen enkele verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt dit document geen bewijs voor de relatie.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Rechtspleging

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch het procedureglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Derhalve worden de door de gemeente Brecht, die geen partij is in dit geding, op 20 oktober 2011 ingediende aanvullende stukken om die reden uit de debatten geweerd met het oog op de rechten van verdediging.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij machtsoverschrijding aan en “*het manifest ontbreken van waardering*” en van een “*adequate motivatie*”, evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de “*voorzichtigheidsplicht opgelegd door de administratie*”. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van de hoorplicht inroept.

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat de tegenpartij aan de verzoekster een beslissing met een bevel het grondgebied te verlaten gemotiveerd heeft bevattende een motivatie van weigering van verblijf die door de volgende takken wordt gevormd:

“betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minstens één jaar met haar partner, zoals vereist word door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijzen aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB 05.07.2010”.

Overwegende dat de aangevochten beslissing genomen werd zonder een grondig onderzoek van de aanvraag gedaan te hebben.

Dat inderdaad de verzoekster voldoende aangetoond heeft dat haar relatie met de heer v.D. (...) serieus en stabiel is.

Dat de verzoekster immers actueel het toekomstig kind draagt die uit hun relatie is ontstaan.

Dat de bevalling door keizersnede voorzien is op de datum van 19.09.2011.

Dat de beslissing geen rekening houdt met dit doorslaggevend element van een blijvende en serieuze relatie tussen de samenwonende.

Overwegende dat de tegenpartij de plicht heeft aan de gemeentelijke politie een rapport te vragen betreffende de realiteit van de samenwonende.

Dat de tegenpartij manifest verzuimd heeft deze voorzorg te nemen alvorens te bevestigen op een gratis manier dat de verzoekster de bewijzen van haar serieuze en blijvende relatie met de heer V.D. (...) niet heeft aangebracht.

Dat, des te meer, de heer V.D.W. het toekomstig kind erkent heeft op de gemeente Brecht op datum van 04.07.2011, zijnde meerdere weken alvorens dat de aangevochten beslissing werd genomen.

Overwegend dat voortvloeit dat als de tegenpartij de adequate inlichtingen bij de gemeente Brecht had genomen in het kader van het onderzoek van de verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden, zou ze geforceerd geweest zijn de een duurzame en ernstige relatie van de verzoekster met haar partner vast te stellen, hetgeen zou verhinderd hebben om de aangevochten beslissing te nemen..

Dat de aangevochten beslissing in een totale tegenstrijdigheid is met de feiten en de serieuze context in welke de verzoekster samenleeft met haar partner.

Dat de beslissing verzuimt de doorslaggevende elementen relatief aan hun gemeenschappelijk leven in beschouwing te nemen.

Dat de tegenpartij verzuimd heeft om het gebruikelijke voorafgaande onderzoek in te stellen om een beslissing in het verband met het verblijf ten gevolge van een wettelijk samenleven te nemen. Dat zij evenmin de verzoekster heeft uitgenodigd om de bewijzen van wat dan ook aan te brengen.

Dat het echter om een elementaire voorzichtigheidsplicht voor de tegenpartij ging om een onderzoek wat de werkelijkheid betreft in te stellen, over de serieuze en de duurzame de betrekking die door de verzoekster wordt onderhouden met de Belgische burger.

Dat daaruit voortvloeit dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de elementen van het administratieve dossier van de verzoekster.

Dat ze verzuimt heeft het dossier te behandelen met de nodige voorzichtigheid die zich aan haar oplegt en eveneens de elementaire welwillendheid die moet eerbiedigde worden tegenover de betreffende personen die een verblijfsvraag ingediend hebben.

Dat in het dergelijk geval, de verzoekster, haar partner, haar kind en haar toekomstig kind de gevolgen van een beslissing ondergaan die in alle haast genomen werd, gemotiveerd op ongeschikte wijze, wat gelijkstaat aan het uitblijven van een motivatie.

Overwegende dat alle relaties van dit soort aanvraag gedaan worden via de gemeente tegenover de tegenpartij die aan de gemeente vraagt de onderzoeken te verrichten of aan de verzoekster de verlangde bewijzen te vragen.

Dat de gewoonte wilt eveneens dat de partijen verhoord zouden worden betreffende hun relatie.

Overwegende dat de verzoekster had kunnen afleveren, als dit haar had gevraagd geweest de volgende documenten:

1. Zwangerschapsattest en vastgelegde datum voor de bevalling, zijnde de 19.09.2011.

2. De erkenning van het toekomstig kind op datum van 04.07.2011.

Overwegende dat de motivatie van de aangevochten akte hoogstens betwistbaar is.

Dat ze dus tegen de inhoud van het administratieve dossier relatief aan de verzoekster gaat.

Dat deze motivatie dus niet adequaat is, dat haar motivatie het principe van de aangehaalde middelen hierboven niet respecteert dat ze de nietigheid van de aangevochten beslissing moet teweegbrengen.

Dat ze nietig verklaard moet worden.

Dat de verzoekende partij u vraagt haar te willen oproepen zodat ze zich voor u de hierboven gemelde middelen kan verdedigen.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Enige middel: Machtsoverschrijding; het ontbreken van waardering en een adequate motivatie; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens verzoekster werd de beslissing genomen zonder een voorafgaand grondig onderzoek. Zij heeft voldoende aangetoond dat haar relatie stabiel is. Zij draagt het kind van haar partner. De geboorte is gepland op 19 september 2011. De partner heeft het kind erkend. Er wordt geen rekening gehouden met de samenwoning van de partners. Alvorens de beslissing te nemen, had de Dienst Vreemdelingenzaken zich moeten informeren bij de gemeente. Verzoekster werd ook nooit uitgenodigd om nieuwe elementen aan te brengen. De beslissing is niet met de nodige voorzichtigheid genomen. De beslissing is manifest fout gemotiveerd. Verzoekster wil gehoord worden. Verzoekster had een zwangerschapstest kunnen aanleveren en een bewijs van datum van de geboorte. Het kind werd erkend op 4 juli 2011. De beslissing is foutief en moet daarom nietig worden verklaard.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 1 augustus 2011, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zij heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner.

Zij brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij mekaar minstens één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben. Zij bracht enkel een verklaring op eer aan van haar partner, dewelke niet aanvaard wordt als voldoende bewijs, alsook een factuur van Telenet van 15 september 2010, wat ook niet beschouwd werd als een bewijs van haar relatie.

Verwerende partij is van mening dat het eerst en vooral aan verzoekster zelf toekomt om haar dossier te stofferen met alle noodzakelijke bewijzen en stavingstukken. De bewijslast van wat zij beweert, ligt bij haarzelf.

Bij haar aanvraag werd zoals gezegd enkel een verklaring op eer gevoegd, alsook een factuur van Telenet. Geen van beide documenten volstonden op zich, of samen, om een duurzame en stabiele relatie te kunnen aantonen. Verzoekster gaat volledig voorbij aan deze vaststelling in zijn verzoekschrift, en schijnt deze argumenten dan ook niet te betwisten.

Verzoekster is zelf te kort is geschoten in het zorgvuldig onderbouwen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekster ontkent niet dat de aanvraag slechts zeer summier onderbouwd werd. Zij zegt daarentegen wel dat de beslissing beter had moeten voorbereid worden, en dat zij gehoord moest worden.

Verwerende partij is van mening dat de hoorplicht niet van toepassing is in administratieve beslissing genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

“Waar verzoeker stelt dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoeker dient gehoord te worden, en waar hij stelt dat in weerwil daarvan de verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).”

(RVV, nr. 15.606, d.d. 4 september 2008)

Geen enkele wetsbepaling schrijft voor dat verzoekster moet gehoord worden alvorens de beslissing te nemen of moet gevraagd worden om bijkomende documenten aan te brengen. Het is aan verzoekster om tijdig de nodige documenten aan te leveren, op grond waarvan een beslissing kan worden genomen omtrent haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekster kan haar eigen onzorgvuldigheid of onvolledigheid onmogelijk ten kwade duiden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekster zwanger is van het kind van haar partner, en dat dit kind door hem erkend wordt, is een gegeven waarvan verzoekster nooit eerder melding heeft gemaakt. Het kind werd naar eigen zeggen erkend door de partner van verzoeker op 4 juli 2011. Nochtans heeft verzoekster niets ondernomen om deze informatie toe te voegen aan het dossier of bekend te maken bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het feit dat verzoekster zelf in gebreke is gebleven, kan nu niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. Met informatie die niet voorhanden is, en in alle redelijkheid ook niet te achterhalen is door de Dienst Vreemdelingenzaken, kan uiteraard geen rekening worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.” (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

“Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uit gegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV — BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551)

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uit gegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 1, 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7

mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat ze niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie met haar partner te hebben van tenminste één jaar, zoals vereist door artikel 40bis van de vreemdelingenwet juncto artikel 3 van voormeld koninklijk besluit van 7 mei 2008.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel stukken heeft neergelegd die aantonen dat ze een duurzame relatie van meer dan één jaar heeft met haar partner, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet in, omdat de verzoekende partij een beroep doet op een verblijfsrecht op basis van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bij dit onderzoek gaat de Raad na of de verwerende partij rekening heeft gehouden met de stukken die haar zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Op 15 maart 2011 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner in een duurzame relatie. Deze aanvraag gebeurde aldus op grond van artikel 40bis, §2, 2° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet ten tijde van de aanvraag, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Kameroense vrouw zich bij een Belgische man voegt met wie ze een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, ze een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam karakter heeft, werden de criteria hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet vastgelegd in het toenmalig artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op stringente wijze omschreven. Deze bepaling, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 maart 2011 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) ingediend heeft. Bij deze aanvraag legde zij volgende documenten neer: een verklaring van wettelijke samenwoning van 14 maart 2011 en een vervallen Kameroense identiteitskaart. In de bijlage 19ter werd de verzoekende partij verzocht om ten laatste tegen 15 juni 2011 een geldig Kameroens identiteitsbewijs neer te leggen. Hierop legt de verzoekende partij de volgende stukken neer: een telefoonrekening van Telenet op datum van 15 september 2010 met adresvermelding en een verklaring van de met de verzoekende partij samenwonende partner W.V.D. van 24 mei 2011 met als titel *“Verklaring van mijn kennis over mijn vriendin B.Q. (...)”*.

De verklaring van wettelijke samenwoning van 14 maart 2011 die door de verzoekende partij bij haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 15 maart 2011 wordt gevoegd, toont niet aan dat zij en haar partner op het moment van de bestreden beslissing een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet hadden. Dit blijkt ook niet uit de telefoonrekening die werd opgemaakt op 15 september 2010 en die naast een accountnummer en een adres geen enkel identificatiegegeven bevat. Deze conclusie kan evenmin getrokken worden uit de verklaring van W.V.D. van 24 mei 2011 die de verzoekende partij bij haar aanvraag voegt. De Raad wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat de verklaring van de partner van de verzoekende partij in casu een gesolliciteerd karakter vertoont, des te meer omdat deze verklaring door geen enkel objectief gegeven ondersteund wordt en niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst.

De verzoekende partij voegde bij haar verzoekschrift een aantal bijkomende stukken, namelijk een attest van het AZ Jan Palfijn waarin vastgesteld wordt dat de verzoekende partij zwanger is en dat de vermoedelijke bevallingsdatum 19 september 2011 is, een kopie van de voorwaarden van de NMBS met

betrekking tot zwangere vrouwen en een attest van erkenning voor de geboorte van het kind van de verzoekende partij en haar partner W.V.D. van 4 juli 2011.

Waar de verzoekende partij bijkomende stukken die het bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie moeten aantonen aan het verzoekschrift toevoegt, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij deze informatie voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld en bijgevolg de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ten overvloede tonen deze stukken mogelijkerwijze het stabiele karakter van de relatie aan, maar nog niet het bestaan van een één jaar durende relatie, zoals wettelijk is vereist en belet niets de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te dienen die op basis gewijzigde bepalingen betreffende de gezinshereniging zal beoordeeld worden en in welk geval er rekening kan gehouden worden met de geboorte van een kind. De Raad merkt bovendien op dat hij, in het voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteits-onderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Met de bijkomende stukken kan aldus geen rekening worden gehouden.

Op basis van de ingediende informatie is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij een geattesteerde duurzame en stabiele relatie heeft die al minstens een jaar duurt, zoals vereist door het toenmalige artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de beslissing is "*genomen in overmaat van macht*", verduidelijkt de Raad dat er sprake is van machtsoverschrijding wanneer de bestuursverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

In de mate dat de verzoekende partij met de schending van "*de voorzichtigheidsplicht opgelegd door de administratie*" bedoelt dat zij de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht, wijst de Raad er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Krachtens het toenmalig artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 komt het toe aan de verzoekende partij om het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar voor de bestreden beslissing te bewijzen. De overheid heeft rekening gehouden met alle overgelegde stavingsstukken, zodat de verzoekende partij haar niet kan verwijten geen rekening gehouden te hebben met de elementen aangebracht nadat de bestreden beslissing werd genomen of met elementen die ze niet heeft aangebracht. De verzoekende partij hoorde immers te weten dat zij het bestaan van de relatie diende te staven. Waar de verzoekende partij meent dat "*de tegenpartij de plicht heeft aan de gemeentelijke politie een rapport te vragen betreffende de realiteit van de samenwonende*", wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat de politie te Brecht op 7 juli 2011 een verslag van samenwoning heeft opgemaakt. Dit verslag bewijst eventueel het bestaan van een relatie, maar bewijst niet dat de relatie één jaar bestaat in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De zorgvuldigheidsplicht is niet geschonden.

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden acht, wijst de Raad er op dat deze als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de

verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – met name het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de relatie tussen haar en de met haar samenwonende partner W.V.D. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het vorige onderdeel.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN